

Royal Enfield-äventyr i Himalaya

För många år sedan var jag på en resebyråinformation i Skövde. Där gjordes reklam för resor till bl.a. Nepal. Det nämndes hur fantastiskt det var att se de höga Himalyabergen. Detta fastnade i mitt huvud och sedan dess har jag velat uppleva det. 2013 blev året det blev av.

Mitt MC-äventyr började med att komma via flyg till Bagdogra, som flygplatsen heter i Indien. De andra var redan i regionen. Vi tog oss till ett hotell där vi alla sammanstrålade. När vi gått igenom en del praktiska detaljer, och lärt känna varandra, så gick vi ut och åt en god middag på en indisk restaurang samt kollade lite på nöjeslivet i halvmiljonstaden. Vi som skulle ut och åka motorcykel i två veckor var Roger 49 år (arrangör/reseledare) Kalle 21år, Stefan 54 år, Sven 70 år och jag, 64 år. Nästa dag efter en god frukost, åkte vi ut till Rogers mekaniker och garage, där vi såg motorcyklarna för första gången. Roger gick igenom hur de fungerade med kickstart, bakbroms på vänster sida och växel på höger fotsida, och med fel växel ordning med 1:an uppåt och de övriga 3 växlarna nedåt. Därefter sade Roger till oss att ta en tur på gatan, lyckligtvis en mindre trafikerad, för jag glömde ju bort att det dessutom var vänstertrafik. Den mc-förare, som jag mötte, stirrade mycket konstigt på mig, när jag passerade honom på fel sida. Jag kom på mig själv att det naturligtvis är vänstertrafik i Indien (för helv...)

Efter provturen åkte vi. Det var inget annat än att försöka hänga på ut i den täta vänstertrafiken och skärpa till sig ordentligt. Efter 10-15 min kände jag mig hyfsat hemma på att hantera min "nya" hoj: Royal Enfield 500 cc.

Resplanen var att vi först skulle åka till Nepal, men Roger ändrade detta eftersom det skulle vara något politiskt val där de närmsta dagarna, och då inte så lämpligt att fara dit. Istället for vi mot staden Darjeeling som ligger uppe i bergen på ca 2000 meter över havet. En ganska stor stad med mycket utbildningar och rekreation, som engelsmännen anlade för att komma ifrån det varma klimatet nere på slättlandet. Från Siliguru går det en världsarvsmärkt två fot bred "toy-train" järnväg upp till Darjeeling med ånglok som dragare, och den passerar bilvägen på flera ställen. När vi startade var det rak väg till att börja med men, Himalaya börjar som en "vägg" mot slätten. Så vi började köra i kurvor ganska omgående. Efter några timmar var vi uppe på höjderna med fina vyer ner mot slätten och några grader lägre värme. Vid ett annat stopp kunde vi få jättefina bilder på den "liggande Buddhan" det är jordens tredje högsta topp, Kangchenjunga 8598 m. Vi hade mycket tur med vädret, helt molnfri himmel och skön solvärme. Efter lite mera körning så kommer vi till Darjeeling där vi tar in på ett hotell mitt i centrala staden. Efter inkvartering tog vi en god ankomst öl och ingöt de fina omgivningarna. Senare på kvällen gick vi ut och åt en god middag.

Nästa dag tog vi en promenad i stadens branta gator och marknadskvarter. Jag köpte efter lite prutande ett par jeans för ca 30 kr, då de jag tagit med mig var i tunnaste laget.

När vi åkte vidare kom vi till ett område med flyktingar från Tibet. De sysslade med allehanda hantverk som de försörjer sig på. Därefter åkte vi till ett Zoo, där vi såg bl.a. bengalisk tiger, Himalayabjörn och varg. I anslutning till denna park finns ett museum över all bergsbestigning som är förenat med Himalaya och då främst Mount Everest som ligger ca 20-40 mil därifrån.

Utanför muséet finns en staty på Tenzing Norgay som växte upp i Darjeeling. Tenzing Norgay och Edmund Hillary var de första att bestiga Mount Everest den 29 maj 1953. Därefter åkte vi tillbaka till vårt hotell i centrum och fixade foton till visum för att få åka

till Nepal och Sikkim. När mörkret kommit, vilket redan sker vid 17.30 tiden gick vi ut och åt gott på indiska matställen och senare nöjesställen.

Nästa dag var programmet att köra upp till Tiger Hill där man ser den "liggande Buddhan" med hela dess omgivning. Det är tradition att vara där uppe vid soluppgången, men vi bestämde dock att inte störta upp så tidigt. Man måste då gå upp vid 4-tiden och köra dit upp och trängas med 1000-tals andra besökare. Det är mycket turister i området och många vill se när solens ljus börjar belysa de vita bergen. Vi sov istället ut ordentligt och åkte vi upp till Tiger Hill för att vara nästan helt ensamma där. Där uppe fick vi se ett par helt fantastiska vyer på Himalaya med omgivning. Det var så bra att jag redan här kände att jag fått full valuta för resan. Efter att vi känt oss nöjda åkte vi ner från Tiger Hill och nu med provinsen Sikkim och staden Pelling som mål.

Sikkim är en delstat i Indiska unionen sedan -70 talet. Det var tidigare en fristående stat, men efter att det som skett i Tibet har man slutit sig till Indiska federationen. Hela området är politiskt oroligt p.g.a. Kinas hantering av det stora Tibet. På vägen till Pelling passerar vi en del fantastiska vattenfall. Vattnet som kommer är snö som smälter och framförallt regn, som monsunen har med sig. Monsunperioden, då det regnar stora mängder varje dag är från juni-juli till september -oktober. Då är det mycket vatten och fart i alla vattendrag och allt vatten rinner ner till slättlandet som översvämmas. Vägarna är på grund av monsunperioden ganska gropiga med stora framträdande stenar som man måste parera för. Vägarna är dock ganska torra, utom där vattendrag rinner, men de går fint att passera. Frampå dagen anländer vi till Pelling som också ligger högt upp och har ganska kalla kvällar.

Nästa stopp var ett buddistkloster. Vägen dit upp var ganska dålig och särskilt den sista biten, där stora stenar kommit fram i väg backen. Regnandet under monsunen spolar bort allt lös jord och kvar blir de stora stenarna. Men med rätt växel och lite fart och tur så hoppade man fram, även om det såg kritiskt ut innan.

I buddistklostret fanns bara pojkar i unga åldrar, 10-20 år. Vi fick gå in i klostret och se flera väggmålningar och buddistmunkarna utförde en dansritual till ackompanjering av allehanda blås och truminstrument. Munkarna, särskilt de yngre var mycket intresserade av våra motorcyklar.

Efter detta besök körde vi vidare till en helig sjö som ligger uppe i bergen. Sjön har formen av "Buddhas fot" och dess vatten sägs ha magisk kraft. Dit kommer många troende och där finns mycket bönestenar, bönerullar och böneflaggor.

Därefter körde vi mot staden Yuksum som ligger så långt upp i bergen man kan komma med fordon. Därefter är det stigar om man vill komma högre upp. Vägen dit upp går mycket på vägghyllor med branta stup vid sidan. Man upplever dock inte detta, så märkbart för man är fullt upptagen med körningen och det är mycket god växtlighet, trots att det är brant och högt över havet. Roger upplyste, tack och lov efteråt, att vi åkte på ett ställe där det var nära 1000 m ner till dalen, så hade man kört av vägen där så hade det varit slutkört. På eftermiddagen kommer vi fram till ett mycket fint hotell i Yuksum och tog en gemensam "framkomst-öl" i hotellets fina trädgård. Det blir relativt kyligt på kvällarna, så det var mycket mysigt att sitta i omkring en lägereld i hotellets trädgård och små snacka över en god whisky innan läggdags.

Nästa dagsetapp var till staden Namchi som ligger sydost ut. På vägen får vi stanna en stund för man håller på och bygger ut vägen. När vägarna går på "hyllor" måste de ju breddas in mot berget, vilket i sin tur innebär att massor av jordmaterial måste bortforslas. Marken är inte stenhårt berg, utan kan skrapas av med grävmaskin, men det lutar och det rasar ner på den öppna vägen, som just då är stoppad. Att bygga

vägar tar tid i dessa trakter och kräver en hel del med arbetare. Strax utanför staden ligger en stor religiös praktfull Buddapark. Den är ganska nyuppförd med många stora statyer fontäner m.m. Imponerade för oss att se något sådant här, högt uppe i bergen och mycket fint och viktigt för lokalbefolkningen, något de verkade vara mycket stolta över. På kvällen gick vi ut och åt och tog en pubbrunda så vi var mycket glada när vi gick till sängs denna kväll.

Nästa dag åkte vi över Teestafloden som är gräns mellan Sikkim och Västbengalen. Vi var på väg till Kalimpong där Roger har sitt boende och resort. Vi tog först en lunch och en titt på staden. Ute på landet är vägen smalare och tack vare monsunperioden mera gropig än vad vi upplevt tidigare. Vi fick verkligen ta fram alla endurokunskaper som vi kunde tänkas besitta. Med lugn körning kom vi likväl fram där vi inkvarterades i fina bungalowers, med en god middag som avslutning på kvällen.

Nästa dag var planerad för att prova på paraglidning. Just den dagen hade myndigheterna infört ett flygförbud så jag passade på att gå till en frisör för att klippa mig. Klippning, rakning och massage av rygg, nacke och huvud kostade 10 kr. Kostnadsläget är långt ifrån vad vi är vana vid hemma. På kvällen tog vi ett bastubad i Rogers resort, där bastun är vedeldad.

Då vi nästa dag skall köra ganska långt till Ilam i Nepal. Startade vi vid 6.30 för att först köra ned till Siliguru, en kurvig härlig väg nerför branterna till floddalen där trafiken tätar. En av hojarna börjar då uppföra sig underligt med bakhjulet. Vid närmare undersökning är det ingen punktering som vi trott, så vi fortsätter. Väl nere i Siliguru har Roger sina mekaniker och vi stannar till hos dem. De hittar omgående att bakhjulsdraget har tappat några av sina kulor. Det tar ca 10 min. så har vi nya lager och kan åka vidare mot Nepals gränsstation. Vid pass-kontrollen går det ganska snabbt, delvis för Roger förberett vårt besök och vi kan köra vidare in i Nepal. Här börjar det att mycket snabbt bli kurvor igen, när vi klättrar upp i bergen. En positiv sak där var att vägarna hade bättre och helare beläggning. Enligt Roger beror det på att det är staten som bygger vägarna i Nepal, och de ställer krav på hur tjock asfalten skall vara. I Indien är vägbygge utlagt på entreprenad och den som har lägsta priset får jobbet och då till priset av tunnare asfalt. Dessutom är trafikbelastningen högre i Indien. Vi kom fram till staden Ilam innan det blev kväll och mörkt.

Nästa dag skall vi köra längre upp och in Nepals östra provins på bergvägar hela tiden till staden Phidim, som ligger på ca 2500 meter över havet. Vägarna är jättehärliga att köra motorcykel på och trafiken är inte alls så intensiv som i Västbengalen. Det är kurvor upp och ner med fantastiska scener över berg och dalar och vi har klart solskensväder. Vägen går på toppen av bergsryggarna och i en liten by utmed vägen gör vi ett stopp. Människorna där lever mycket enkelt i hus av enkla bräder och för att få mindre dragigt har de klistrat tidningspapper i tak och väggar. Vi serveras gott varmt te och får njuta av omgivningarna med mycket teplantager. Deras primitiva leverne, känns som ca 100 år bakåt i utvecklingen, men det blir en betagande upplevelse. Vi fortsätter på fina vägar och kommer fram till Phidim, staden högt upp bland bergen. När vi installerat oss på nästan det enda hotellet, går vi en sväng i staden. Invånarna tittar lite märkligt på oss, för vi avviker nog en hel del från deras utseende och levnadsstil.

Vi startade vi tidigt nästa dag för vi hade en lång väg ner till slättlandet och dagen därpå hade vi en elefantsafari inplanerad. Innan vi for iväg fick vi tanka bensin för i bergen fanns inte några bensinmackor. Vi fick bensin i en liters petflaskor. På vägen nedför bergen får vi se, en lastbil som kört ut för branten i den näst sista kurvan

innan den nådde ner till bron över floden. Bromsarna hade tydligen slutat att fungera, men lastbilen hade stannat emot träden i dalgången. Det var minst sagt 'flax' för personerna i bilen. Vi fick inte veta hur de klarat sig men troligen var det med livet i behåll. Hela bil ekipaget var säkrat med grova vajrar i väntan på bärgning. Väl nere på slättlandet blev det direkt mer trafik och ca 10 grader varmare. Vi tog in på ett hotell i Siliguru denna kväll.

Dagen därpå körde vi mot Jaldapura natur- och djurreservat. När vi kör igenom Siliguru blev lite trångt emellanåt, men vid det här laget hade man lärt sig motorcykeln och trafikrytmen så det var bara och gasa på. Då vägen är bredare och rakare kunde vi till och med dra på för fullt på 4:ans växel. Det går i 90-100 km/h visade mätaren, men man fick vara beredd för ganska plötsligt kan en cyklist, fotgängare eller allehanda dragfordon köra upp på vägen och då måste man kunna hantera situationen. På eftermiddagen anlände vi till safariparken och dess hotell, och tar en god kall "ankomst öl" igen, som känns extra bra då det nu hade blivit ett varmare klimat.

Tidigt följande morgon strax efter soluppgången red vi ut i nationalparken. Vi var fyra elefantekipage. Varje elefant tog fyra passagerare, så vi hade en egen och de andra reds av indiska (förmögna) turister från någon storstad, som vill ha ombyte av miljö. Vi red runt i parken ca en timma och såg djur som apor, hjortar, fåglar och en stor noshörning. Då flygförbudet för skärmflygning har blivit upphävt, bestämdes att vi skall åka tillbaka till Kalimpong och äntligen prova på detta. Direkt efter elefantsafarin körde vi åter upp i bergen. Vi åkte då en väg som höll på att byggas delvis. Det blir lite knepigt, men det går bra för det är lite trafik: När vi kommer upp på höjderna möter vi molnen, vi är på drygt 2000m och det är de finaste härliga mc-vägar man kan tänka sig. På eftermiddagen var vi tillbaka i Kalimpong och körde upp till startplatsen för skärmflygningen.

Vi startar även nästa dag tidigt då vi skall börja med skärmflygning, och sedan köra ner till Siliguru för att avsluta reseäventyret och flyga hem till Sverige dagen därpå. Då man behärskar Royal Enfielden riktigt bra vid det här laget, är det inga problem, utan bara kul att köra den smala hoppiga vägen från Rogers resort och in till skärmflygplatsen. Vid körningen dit råkar vi ut för den enda punkteringen på hela vårt mc-äventyr. Då vi är i stan kör vi till gummiverkstad som lagar punkteringen ute på gatan till en kostnad av enorma sju kr.

Väl framme vid startplatsen, gör vi oss redo för flygäventyret. Förhållanden för skärmflygning är i det närmaste idealiska här, med mycket bra startbranter, termik för det mesta och lagom varmt så man kan flyga i kortärmat. Jag fick spanna på mig en tandemsele, och så hjälptes gänget åt att få vind i skärmen, och sedan tog vi några steg framåt, och så var vi uppe i luften. Det var en häftig upplevelse att hänga över bebyggelsen och sväva. Min pilot Roger svängde lite och så steg vi och en höjdmätare började indikera stigning. Hela flygturen varade ca 15 min och var mycket behaglig, då solen värmdes skönt. Vi landade sedan lugnt på en gräsbeklädd bollplan, plötsligt satt jag bara på marken, och såg skärmen dala ner. Det var riktigt kul att vi fick vara med om detta särskilt när det är under så fantastiska förhållanden. Efter återkomst till startplatsen och lite återhämtning, startade vi motorcyklarna för färd ner till hotell Manilla i Siliguru, där reseäventyret startade två veckor tidigare. Extra glada efter skärmflygningen och känslan av att vara van mc-förare på Royal Enfielden växte tuppkammen, och även tjurhornen har kommit fram så smått. Sammanfattningsvis är jag synnerligen nöjd med hela reseäventyret. Roger, tillika Himalaya Bike Tours, vet vad MC-folk gillar och vill ha. Han gillar att åka motorcykel själv, och han har efter vad jag förstätt, jobbat med människor hela sitt liv.

Vi råkade inte ut för några incidenter, och chansen är liten, då framfarten på motorcyklarna är ganska låg, även om det är stundtals är mycket intensiv trafik, och branta vägkanter.

Jag har bara fått som ett "problem" i samband med resan. Det går mycket bra att bo i dessa områden på vinterhalvåret. Nu, när jag, så att säga är pensionerad och kan göra vad jag vill, vore det fantastiskt härligt och flytta dit ner några månader på vintern för att, då kan man ju **KÖRA MOTORCYKEL** hela året om.

Conny Hallberg, medlem nr 1186